

KPO – Racing minutes – Cyklomania cup

O bronzu Reného Jelínka v tomto mtb klání jsme již informovali. Nyní konečně můžeme přinést i reportáž dalšího našeho účastníka v závodě - Honzy Krpaty. Upozornění - pro silnější natúry...

V sobotu, ale ne v tuhle, ale v tu, co byla už dřív, tedy přesně 25.4., ráno, jsem nejel jako všichni ostatní amatérští pražští cyklisté na časovku dvojic Břežanská osma, ale chtěl jsem být chytřejší. Protože moje letošní jarní únava (pracovní vytížení a ble ble ble) je velmi, velmi vysoká a moje cyklistická i všeobecná výkonnost v letošním roce je velmi, velmi slabá, rozhodl jsem se nejet na Břežanskou osmu, ale zkusit první ročník závodu horských kol Cyklomanie Deníku Sport v Dobřichovicích. Jednak to bylo blízko Prahy a jednak bylo možné se na závod po obhlídce startovního pole vykašlat a jet

se projet na Brdy. Do akce jsem uvrtil i

Reného Jelínka, což nedalo zas až takovou práci, protože ten je pro každou blbost. Okoukli jsme startovní pole a zkonstatovali jsme, že kromě sakra dobrých třípků z klubu Kraken, nebude až zas takový problém udržet se v popředí. Pod termínem v popředí jsem si představoval umístění od desátého do dvacátého místa. Představa Reného byla řádově odlišná. Znamenalo to ale propracovat se na startu dopředu, nejlépe do první brázd. Startovalo se na úzkém asfaltovém chodníku. A protože Krakeni, asi z galantnosti, nechali před pomyslnou startovní páskou trochu místa, zabral jsem tento volný prostor já s Rendou. Hned od startu jsem zabral, co to šlo. René taky, takže jsem ho po pár stech metrech už neviděl. Hned na

rovince před prvním stoupáním mě předjelo asi pět borců. Pak začalo tříkilometrové stoupání. Divné mi bylo, že mě ve stoupání už nikdo nepředjel a borec v dohledné vzdálenosti přede mnou i borec za mnou zůstávali na svých pozicích. To mi

dodalo hodně odvahy do další cesty. Později se ukázalo, že té odvahy bylo trochu moc. Jakmile se stoupání zlomilo a začal sjezd, pojal jsem bláznivý nápad ujet tomu borci za mnou.

Moji sjezdovou euforii ještě podpořila vzpomínka na rychlé sjezdy Arne Charváta z minulého výletu. V hlavě se mi zakořenila myšlenka „když on to umí dolů rychle, tak já taky“. Myšlenku ukončily kotrmelce na kamení v úvozové cestě. Odtáhl jsem se s kolem z trati a

zjišťoval škody na zdraví. Naražené zápěstí a prsty, trocha odřenin na předloktí a rozseklé koleno. V prvních vteřinách jsem pomyslel na dokončení závodu, trocha krve na nohách patří k chlapovi, ale zápěstí tuto myšlenku definitivně pohřbilo. Po chvíli jsem vstal. Vyčerpání a šok udělaly své. Zapotácel jsem se a zase si sedl. Bylo po závodě. Z nerozvážené myšlenky „dojedu závod“ se stala vážnější myšlenka „dojet k sanitce“. Stále byl ale přede mnou prakticky celý sjezd. Sedl jsem na kolo a jel. Šlo to, ale kvůli naražené pravé ruce jsem mohl brzdit jen přední brzdou. To se mi vzápětí po padesáti metrech projevilo

tím, že jsem přední kolo nedostal přes větev na cestě. Byl jsem na zemi podruhé. Začal jsem mít na sebe vztek. Poseděl jsem, uklidnil se, sedl jsem na kolo a opětně jel dál. Úvozová cesta se změnila v lesní cestu a já, ve snaze být už co nejrychleji pryč z lesa, jsem povolil brzdu. První dvě příčné odvodňovací strouhy jsem přejel stejně lehce, jako všichni ti, kteří mě tou dobou míjeli. Před další strouhou jsem začal brzdit zase přední brzdou. Protože jsem ji včas nepustil, byl jsem na zemi potřetí.

Tentokrát, jsem si seděl bok. Závod pro mě skončil neslavně, ale René byl třetí. Usměv z toho, že to vlastně dobře dopadlo bez vážnějších zranění, mi zmizel za dva dny, hned poté, co jsem skončil s bolestí a s otokem lýtky na lůžkovém oddělení interny

v nemocnici v Krči. Po osmi dnech jsem zase doma. Na kolo se nepodívám tři měsíce. A jaké z toho plyne poučení. Jezděte tak, abyste si neublížili. Poučení jako z Rychlých šípů.

Honza Krpata (KPO)

